

Не ми бѣше възможно да си одържиш тезата (ярдложеноето) съсъ нѣколко думи. Направихъ я прѣдмѣтъ на петъ-шестъ дълги писма, и на сѣко отъ тѣхъ еѣкори имахъ за отговоръ единъ-два реда за благодарене, съдružени съсъ нѣколко декламации (голѣми думи) съвсѣмъ чюжди на прѣдмѣтътъ ни.

Нѣкоги се разядяваше на неприятелитѣ си, други пѣтъ, като се присмиваше самси на гнѣвътъ си, казуваше че е съвсѣмъ еетественно силниятъ да тѣпчи слабиятъ, и че му е жялно само дѣто не е силенъ. Послѣ ми разказваше залюбванѣтата си, и колко се е мѣчило въображенѣето му отъ тѣхъ.

Обаче, слѣдъ като ми прие послѣдното писмо върху християнството, рече ми, че се готвялъ да ми направи единъ дългъ отговоръ. Чякахъ повече отъ една недѣля, и, като ми пишеше сѣки день, говореше ми за други нѣща, а най често за мрѣсотии.

Молихъ го да си приномни, че ми се е обрекълъ за единъ отговоръ, и го карахъ да збере силитѣ на умътъ си, за да оцѣни истината на сичкитѣ доказа-телства, които му бѣхъ далъ.

Отговори ми съсъ гнѣвъ, като се правеше на *философъ*, на *човѣкъ безъ страхъ*, на *човѣкъ, който иѣма нужда да размислюва толкось*, за да *разумѣе че мѣхуритѣ не сж фенери*; и пакъ хващаше да говори весело за съблазнителни случки.

Търпѣхъ, за да не ми рекжтъ, че сжмъ лицемѣръ, нетърпѣливъ, и още защото се надѣвахъ, че, щомъ му замине това, дѣто го е надуло на тѣзи нечестиви смѣхории, ще стане пакъ за нѣколко врѣме серио-